

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De Sancto Petro Episcopo Sebasteno In armenia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

AUCTORE
S. ALTHELMO.

*Torquetur Ju-
lianus: oculum
erutum
restituit:
idola diruit.*

h

sodalibus, martyrizando perpressus sit? Marciano Præsidi in alto tribunalis culmine, vel theatri pulpito concionante, nodosis fustibus, et cruentis mastigiis, sine respectu pietatis flagellatus, a cultura Christi flecti nequivit: quin imo pupillam percussoris evulsam, qui sibi crudeliter flagrorum vibices irrogabat (quamvis ut magis ac magis pudenti lotio humectaretur, instaret), incolumem restituit. Insuper nefandas simulacrorum effigies plusquam quingentas, quibus Pontifices delubrorum libamina litantes bacchantum ritu thurificabant, ad solum diruit, quasavit, evertit.

i

*Martyres e
pice bullienti,
et oleo ac-
censio exeunt
illasi.*

5 Item Julianus cum juvenulo filio Præsidis, h Effembo Hircitallo, qui neophytus et nuper ad fidem conversus fuerat, in fundum ergastuli profundum retrusus, ubi fetida damnatorum cadavera diuturno temporis intervallo, horrida vermium examina ebulliebant, squaloris nauseam perpressus est. Sed versa vice pietas divina, quæ suorum semper reminiscitur militum, pro foetenti sterquilinio, olfactum ambrosiæ et nectaris fragrantiam, carceris illuviem tolerantibus, cum luce limpida clementer contulit. Hæc tanta prodigia milites ad excubias Confessorum deputari, cernentes, sprete fanaticæ superstitionis cultura, orthodoxorum phalangibus adglomerantur. Interea defuncti cadaver prolixis fasciarum ambagibus conexum, nondum in i sarcophago terra humatum, flagitante Præsidi, fuis ad polum precibus suscitavit. Qui omnem isthinc eundi tragediam, et illinc redeundi clementiam attonitis spectatoribus, resurgens de tartari profundo, patefecit.

6 Igitur urgente muneratorum decreto, sancti Martyres in Circi spectacula terdenis cuparum gremiis includuntur, quæ intrinsecus atræ picis massa et bituminis fomite, sulphurisque foetore replentur, fariuntur, et extrinsecus suppositis crepitantis rogi torribus, et sarmentorum fasciulis conflagentibus, succenduntur, intantum, ut flammantis pyræ cacumina obelisci proceritatem, sed tamen et rotundum spheræ apicem triginta cubitis in conum præcellerent. Sed tantum de torrente incendio superna potestate compresso, triumphales viri, velut obrizum rutilans, spectante Circi caterva in publicum processere. Exin reciproca tortoris nefandi ferocitas,

quæ semper insontum pœnis pascitur, et fuso sanguine saginatur, athletis et agonothetis Christi magna martyrii merita cumulavit. Dum licis olei liquore delibutis dignorum articulos, et palmarum pollices obvolverent, simulque pædum k allices truciter adnecterent: sed liciorum filis flamma combustis, athletas Dei, in scammate mundi, ritu palestrico agonizantes, a fumigabundis flammaram globis immunes divina tutela protegit.

7 Verum hæc Confessorum Christi victoria confutata, in amphitheatrum Sanctos ferreis collaribus connexos cruentum carnifem imperat duci, quatenus patefactis cavearum l cisteliis et apertis clatorum obstaculis, ursorum geminis carperentur et leonum rictibus roderentur. Sic stolidæ Præsidis præcordia Deoque invisæ, spes pascēbat inanis, dum furibunda ferarum rabies, et gulosa belluarum ingluvies cælesti nutu compressa, m contra oblatam prædam luctari non audens, inultos facium gurgiliones oppilavit, ut Poeta de Propheta,

Et didicere truces prædam servare leones.

8 Ad ultimum B. Julianus cum ceteris commilitonibus stricta machara crudeliter percussus, et rubicundo cruoris rivo perfusus feliciter occubuit. Ad horum venerabiles sarcophagos cum decem leprosi, quos dira cutis callositas elephantina tabe deturpans, non particulatim, sed membratim maculaverat, illico ad secundæ nativitatæ gratia in baptisterio regenerati, qui in sabanis, et syndonibus bajulabantur ægroti, Sanctorum meritis sospites, et voti compotes salubriter abscedunt.

a Melius puberem.

b Al. ad thalami tedes, et copulæ consortium.

c Al. Non pollucendo a me separat.

d Al. cælestem ascensuri sunt exercitum.

e *Alii fortassis auctor scripsit, aut peculiarem hujus verbi notionem ipse sibi formavit. Est alioquin suavit inlar suis. Sunt enim adsimulante dicta hæc, canatim, suatim, bovatim, quæ ab animalibus desumuntur.*

f *Adscriptum in quodam exemplari ad marginem, Antiochiæ. Sed hæc non est metropolis Egypti. Legendus § 2, in prolegomenis.*

g Al. Quis ubertim angusto styli textu.

h *Melius, Ephebo Hircitallo, seu Hircitallo, quod ejus fortassis antea nomen fuit, in baptismate in Celsi, seu Celsii, mutatum.*

i *Al. sarcophagi theca. k Nervusius allicies. Adscriptum in vs. allices esse digitos in pedibus crassiores. l Al. Crusteliis.*

m *Al. oblatam prædam luctari non audens, omisso contra.*

DE SANCTO PETRO EPISCOPO SEBASTENO IN ARMENIA.

SECL. IV.
IX JANUARI.

S. Petri Episcopi
Sebasteni natalis.

NOT. 135.

*Puer a Macrina sorore,
sanctissime
instituitur.*

Sebaste, quæ et Sebastia, urbs antiqua et præclara Armeniæ minoris fuit: cujus muros, cum ruinam ævo labefactati minarentur, a Justiniano reedificatos scribit lib. 3. Procopius. Ejus saepe alibi mentio erit. Episcopali cathedra jam olim celebris fuit: quam quarto seculo Christiano exeunte, S. Petrus revit, frater SS. Basilii Magni, Gregorii Nysseni, et Macrinæ Virginis, quos celebrabimus xiv Junii ix Martii, et xix Julii. S. Petri natalem hoc ix Januarii ita refert Martyrologium Romanum: Sebastæ in Armenia, S. Petri Episcopi, fratris S. Basilii. Subnotat Baronius, eodem die a Græcis coli. Sed in nullo eorum menologio illius reperimus nomen.

2 Extat in vita S. Macrinæ, a S. Gregorio Nysseno scripta, hoc Petri elogium: Ad hunc perfectionis tam præclarum scopum assequendum magno S. Macrinæ erat adjumento frater quidam, eodem ex utero editus, qui Petrus appellabatur, in quo pariendi dolores finierat mater. Hic enim ultimus a parentibus susceptus est filius, qui simul et natus, et orbis fuit. Quo enim tempore ipse in lucem edebatur, pater e vita decessit. Hunc, quæ inter liberos erat natu maxima, qua de instituta hæc est oratio, paulo post ejus ortum ab ubere nutricis sublatus, ipsa statim enutriti, excellentique disciplina educavit, sacris institutis a puero

ipsum erudiens adeo, ut nihil otii concesserit, quo posset studiis inanibus vacare. Nam illi se et patrem, et magistrum, et custodem, et matrem, et ad optima quæque consultricem, præbuit: talemque reddidit, ut antequam excederet e pueritia, in tenero illo ætatis flore ad excelsum philosophiæ gradum ascenderit. Ea quidem erat ingenii bonitate, ut ad omnia artium genera, etiam quæ manibus exercentur, perdiscenda natus esse videretur. Quare nullo duce perfectam eorum peritiam est assecutus, quæ ceteri multo tempore et labore discunt a præceptoribus. Is ergo studiorum externorum occupationes asperratus, et ingenium ad omnes bonas disciplinas percipiendas aptum habens, semperque respiciens ad sororem, quam sibi tamquam totius boni scopum proposuerat, eos ad virtutem progressus fecit; ut in reliqua vita Magno Basilio virtutis præstantia nihilo inferior fore judicaretur. Tunc autem sorori et matri erat instar omnium, et una cum illis ad Angelicam illam vitam contendebat.

3 Cum autem quodam tempore gravi laboraretur inopia et fame, multique fama beneficentiæ excitati, undique confluerent ad eum recessum, quem incolebant, tantum industria sua cibiorum pauperibus subministravit, ut adventantium frequentia locus ille non

k

l

*Objiciuntur
leonibus, nec
læduntur.*

m

*Plectuntur
capite.*

*Eam imita-
tur.*

Pauperes alit.

non solitudo videretur esse, sed civitas. Interim senex admodum mater, in utriusque filii manibus moriens, migravit ad Deum. Cujus quæ benedictionis vox fuerit illius, qua erga liberos usa est, commemorare non erit alienum. Nam cum de absentibus singulatim amanter mentionem fecit, ut nullus esset expers benedictionis; tum præcipue præsentem ipsa precibus suis obtulit Deo. Etenim cum ei ex utraque parte lectuli adversi assiderent, altera manu utrumque tangens, hisce verbis postremis Deum allocuta est: Tibi, Domine, et primitias et decumam dico fructuum uteri mei. Primitiarum enim locum hæc mihi obtinet primogenita: decumæ vero, extremus hic decimus filius. Tibi autem lege utraque debentur, et tua sunt munerata. In hanc igitur primogenitam meam, et hunc decimum veniat sanctimonia: oratione perspicua designans filiam et filium. Ita benedictioni simul et vitæ finem statuit, cum prius mandasset filiis, ut se in sepulcrum paternum inferrent. Id illi, ut jussi fuerant, cum præstitissent, in reliquum tempus ad sapientiæ fastigium, semper cum antea vita pugnantes, et præterita benefacta posterioribus superare studentes, contendebant.

A matre moribunda benedicuntur cum sorore.

Filii Sacerdotes.

4 Interea insignis inter Sanctos Basilium, magnæ Cæsareæ declaratus est Antistes, et mysticis sacrificiis suis fratrem consecrans, ad sacram presbyterii dignitatem provexit. Atque hic rursus eis vitæ cursus ad graviora sanctorum dirigebatur, cum sacerdotii dignitas, sapientiæ studio conjuncta, cumularetur. Post autem annis octo transactis, et nono inchoato, per totum orbem celeberrimus Basilium ab hominibus ad Deum concessit, communem patriæ et Ecclesiæ luctus occasionem præbens.

5 *Post Basilii obitum, ut additur ibidem, nono mense aut paulo amplius Episcoporum concilium indictum est Antiochiæ. Quod celebratum fuisse postquam Theodosius Imperator est renuntiatus, scribit Socrates lib. 3, cap. 4. Porro Theodosius, ut idem refert cap. 2, creatus est Augustus XVII Kalend. Februar. Ausonio et Olybrio Coss. id est an. Ch. cclxxxix, quo eodem anno in eunte, Kalendis Januarii decessit S. Basilium, nono Episcopatus anno, quippe Christi cclxxx, Julii xiv ordinatus: circa cujus Episcopatus initia S. Petrus consecratus est Sacerdos. Baronius hæc omnia anno uno citius scribit contigisse. A Synodo Antiochena antequam annus præteriret, cupiditas incidit S. Gregorio, ut de semetipso testatur, sororem S. Macrinam invisendi. Cumque jam domui appropinquaret, familiarium quemdam interrogavit, primum de fratre suo Petro, an adesset. Quo respondente, illum quarto jam die inde abcessisse; cognovit eum sibi alia via obviam prodidisse. Tum de S. Macrina sorore percontatus est; quam ægram intellexit, adit, et postera die morientis oculos clausit. Annus hic erat Christi cclxxx et dies Julii xix quo ejus natalem celebrari diximus. Hinc manifestum est S. Petrum non migrasse e vita temporibus Valentis Imperatoris, quod in Notis ad Martyrologium Romanum asseritur, cum Valens ad Hadrianopolim dimicans sagitta confusus, et cum turrio, quo se receperat, vivus a Barbaris exustus sit, v Idus Aug. an. Ch. cclxxvii ut testis est Idatius in Fastis Consularibus. S. Petrum non nisi post mortem S. Macrinæ ad Episcopalem dignitatem promotum fuisse, multo probabilius est. Imo nec forte anno cclxxx, quo synodus habita est œcumenica Constantinopoli, Episcopus fuerit, quod illi subscripsisse non reperitur.*

Mors S. Basilii 379.

Mors S. Macrinæ 380.

Vita S. Petri ante Episcopatum.

6 Quod autem ejus ante Episcopatum vivendi genus fuerit, ab eodem S. Gregorio in fine vitæ S. Macrinæ describitur: Vir quidam illustris in re militari, qui in civitate Ponti, cui nomen Augustæ, Dux exercitus erat, audita calamitate, atque ægre ferens, cum subditis humaniter obviam processit. Erat enim mihi et sanguinis et amicitie necessitudine conjunctus. Hic mihi de ipsa (S. Macrina) miraculum narravit,

quod unum adjungens historiæ, faciam scribendi finem. Etenim cum lacrymis modum adhibentes, colloqui cœpissimus, ille ad me: Audi, inquit, quale quantumque bonum migravit e vita: atque ita sermonem exorsus est: Magna mihi, uxori que meæ quondam cupiditas incidit videndi virtutis gymnasium. Sic enim, inquit, locum illum, in quo beatus ille animus degebat, appellandum arbitror. Nobiscum autem erat filiola, cujus oculus ex pestilenti morbo calamitas occuparat, adeo ut obducta tunica circa pupillam, contractoque albore, fœdum esset miserandumque spectaculum. Divinam igitur illam domum ingressi, ita separati sumus in eo sapientiæ vacantium loco, ut ego quidem diverterem, ubi habitabant viri, quibus præerat Petrus frater tuus; illa autem intus, ubi erant virgines, cum S. Macrina versaretur. Hic cum aliquantulum essemus commorati, tempus esse duximus, ut discederemus. Jamque discessum adornabamus, cum utrumque nobis humana quaedam vis illata est. Nam et frater tuus mihi jubebat, ut manerem, et studiosorum mensæ particeps fierem: et beata illa non dimittebat uxorem meam, sed filiolum in sinu gerens, non prius illam se redituram aiebat, quam mensam apparatusset, et nos philosophiæ divitiis acceperat. Puellulam autem exosculata, et admovens os oculis ejus, ubi pupillam affectam vidit; Si hoc mihi, inquit, concesseritis, ut apud nos esse velitis, gratiam vobis tali honore non indignam referam. Eequam? inquit puellulæ mater. Est mihi, respondit Magna, medicamentum, ad curandum hunc oculum, appositum. Quæ quidem promissio cum mihi a quodam ex virginum conclavi nuntiata esset, libenter mansimus, posthabita, quæ nos urgebat, proficiscendi necessitate. Cum igitur convivium, quod Petrus humanitate et gratia sua condiderat, haberet finem, uxorque nobis a S. Macrina omni convenienti jucunditate recreata remissa esset, lætitia et gaudio pleni, nos in viam dedimus. Et quæ utriusque nostrum contigerant, inter eundem narrabamus: ego quidem quæcumque in virorum conclavi vel videram, vel audiveram, recensebam. Et illa vicissim tamquam ex historia singula repetens, nihil omnino, quantumvis parvum, omittendum existimabat, etc. Huc usque ex vita S. Macrinæ, quam suo tempore integram dabimus, extatque apud Lipomanum tom. 2, de vitis Sanctorum, et xix Julii apud Surium, et Græcolatine in auctario operum S. Gregorii Nysseni, a Jacobo Gretsero Nostro edito.

7 Meminerunt hujus a S. Petro actæ solitariæ vitæ alii scriptores: Socrates lib. 3, cap. 21. Basilium duos fratres habuit Petrum et Gregorium: Petrus solitarii vite genus Basilii secutus est. Gregorius autem docendi rationem. Theodoretus lib. 4, cap. 28. In ejusdem cum illis (Nazianseno et Nysseno) laudis societatem venit Petrus, qui Basilii et Gregorii frater germanus fuit: quique tametsi humaniore litteratura non perinde ut illi instructus erat, pio tamen vivendi genere admodum excelluit. Eadem fere Nicephorus lib. 11, cap. 44. Petrus eisdem, quibus Basilium parentibus prognatus, profanis quidem litteris non tantopere imbutus, virtutis autem splendore non illis inferior. Et cap. 19. Habuit autem Basilium fratres, quorum unus Gregorius fuit Ecclesiæ Nyssense lux et ornamentum, etc. Secundus Basilii frater Petrus fuit, qui una cum illo vitam monasticam primum consecratus, deinde urbem Sebastiam sacrorum Antistes gubernavit. Tertius Nauratius, qui juvenis in ascetico instituto defunctus est. Verum ex Macrinæ jam citata vita constat Petrum reliquis tam fratribus quam sororibus juniorem fuisse. Forte recenset Nicephorus fratres S. Basilii non ordine nascendi, sed celebritate nominis.

8 Philostorgius Theodoro synchronos apud Suidam in Basilio, meminit ejus Episcopatus: Magnus, inquit, Basilium quatuor habuit fratres, Gregorium Nyssense urbis

Hospitalitas ejus ac sororis.

Studium solitudinis.

Episcopatus

EX VARIIS.

urbis Episcopum, Petrum item et ipsum Episcopum, duos proinde alios monasticen professos. *Et Possivinus noster in Apparatu sacro, de Basilio: Fratres, inquit, duos Episcopos habuit, et hos insignes Gregorium Nyssæ, Petrum Sebastæ; duasque sorores, quæ sæculo valedixerunt, alios item fratres. S. Petro rogante, confecit frater ejus S. Gregorius librum in Hexæmeron, quem affirmat Socrates supra citatus, a S. Basilio morte prævento imperfectum esse relictum. Exstat etiam inter opera S. Nysseni Epistola ejusdem ad S. Petrum fratrem Episcopum Sebastenum de suscipienda refutatione Eunomi, et responsio S. Petri ad fratrem cum hac inscriptione: τὸ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Πέτρου Ἐπισκόπου Σεβαστείας, πρὸς τὸν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης τὸν ἀντὶ ἀδελφῶν. Epistolam, etsi unicum operum ejus superstes monumentum, hic integram dare operæ pretium non est, quod Græco-Latine extet cum operibus S. Nysseni. Reliqua a S. Petro in*

Epistola.

Episcopatu præclare gesta, tradita litteris non sunt, aut certe etiamnum latent.

9 *Eum ante Gregorium fratrem e vita discessisse mors. supponit Baronius in Notis ad Martyrol. quod putet de anniversaria die natalis ejus meminisse eundem Gregorium in epist. ad Flavianum Episcopum. Verba hujus sunt: Tandem cum memoriam beatissimi Petri, quæ tum primum celebrari cœpta est, apud Sebastenos peregissem, itidemque Sanctorum Martyrum, qui, ut eodem cum Petro vixerunt tempore, ita celebrari una cum ipso consueverunt; converso itinere ad meam me Ecclesiam recipiebam. Hæc Gregorius; e quibus difficulter probabitur de hoc S. Petro, et non de aliquo seniore agi. Nam qui illi sunt Martyres Sebasteni, qui eodem cum illo vixerunt tempore? Obiit quidem S. Gregorius grandis natu, qui in epistola de professione Christiana, lib. de virginitate cap. ult. et alibi senectutem suam excuset.*

DE S. MARCELLINO, EP. ANCONITANO.

IX JANUARI.

Sancti Marcellini Episcopi Anconitani IX Januarii Natalis memoratur in Martyrologio Romano: Anconæ S. Marcellini Episcopi, qui urbem illam, ut S. Gregorius scribit, divina virtute ab incendio liberavit. Refertur et a Galesinio, Ghinio, et Carthusianis Coloniens. in Addit. ad Usuardum, Hæc de eo scribit S. Gregorius lib. 1, dialog. cap. 6.

S. Marcellini vita ex S. Gregorio, podagra laborat.

2 Eiusdem quoque Anconitanæ Antistes Ecclesiæ, vir vitæ venerabilis Marcellinus fuit: cujus gressum dolore nimio podagra contraxerat: eumque familiares sui, sicubi necesse erat, in manibus ferebant. Quadam vero die per culpam incuriæ eadem civitas Anconitana succensa est. Cumque vehementer arderet, ecurrerunt omnes, ut ignem extinguerent. Sed illis aquam certatim projicientibus, ita crescebat flamma, ut jam totius urbis interitum minari videretur. Cumque propinquiora sibi loca quæque ignis invaderet; jamque urbis partem non modicam consumpsisset, et consistere nullus valeret, deductus in manibus venit Episcopus: et tanta periculi necessitate compulsus, familiaribus suis se portantibus præcepit, dicens: Contra ignem me ponite. Quod ita factum est: atque in eo loco est positus, ubi tota vis flammæ videbatur incumbere. Cœpit autem miro modo in semetipsum incendium retorqueri, ac si reflexionis suæ impetus exclamaret, se Episcopum transire non posse. Sicque factum est, ut flamma incendiū illo termino refrenata in semetipsum refrigeret: et contingere ulterius quicquam ædificii non auderet. Eadem ex S. Gregorio recitat Petrus de Natalibus lib. 2, cap. 39.

Sui corporis oppositu sistit incendium.

Vita ejus ex Ferrario.

3 Alia se ejus Acta ac miracula ab Ecclesia Anconitana accepisse Baronius testatur in Notis ad Martyrologium Romanum, et Ferrarius in catalogo Sanctorum Italiæ eorum hoc exhibet compendium: Marcellinus ob ejus virtutes ad sacerdotium et Episcopatum evectus, non superbia elatus, sed jejuniis, vigiliis, et orationibus pervigil, carnem suam vitiis, et concupiscentiis macerans crucifigebat. Plenus erat caritate, mansuetudine, et lenitate: castitatem perpetuo coluit: multaque in eo erat apud Dominum fiducia: cum enim civitas Anconitana incendio misere confligaret, quod eo magis crescebat, quo illud aqua magis restinguere conabantur, Anconitani ad sanctum Epi-

scopum, quem Deo carum, mirabiliaque fecisse sciebant, confugiunt, orantque ut urbi incensæ subveniat: qui, ut S. Gregorius Papa in Dialogis scribit, contra incendium, ubi magis vigeat, deferri se postulat: neque enim præ senio, et membrorum imbecillitate incedere poterat. Ductus eo, signoque crucis munitus, vix finem fecit orandi, cum (mirandum!) flamma ignis, quasi sancti viri conspectum fugiens, retrocedere cœpit, et extingui. Liber adhuc, in quo vir sanctus orare solebat, ostenditur, in quo incendiū manent vestigia. Cum enim dæmon in sanctum Episcopum maximam ignis vim retorsisset, illeque illæsus permansisset, in libro tamen, quem præ manibus habebat, signa combustionis remansere: ad cujus contactum in hanc usque diem plures ægroti sanari dicuntur.

Servatur ejus liber.

Ejus contactu ægri sanantur.

4 Cum autem ex hac vita S. Marcellinus excessisset, corpusque illius apud S. Cyriacum urbis patronum conditum esset, multis claruit miraculis: ex quibus pauca narrare non piget. Quidam nobilis Anconitanus oculorum lumine destitutus, ad tumultum S. Marcellini in ejus die festo, comitantibus consanguineis deductus, opem illius implorat: cui sanctus Episcopus vespere, sociis dormitantibus, sacris vestibus indutus apparet, et tactis oculis visum restituit.

Cæcus ad Sancti tumulum visum recipit.

5 Aliud eadem die sequenti anno mirum hujusmodi contigisse, memoriæ produnt: quod cum civis quidam prædives, gesta et miracula S. Marcellini, quæ audierat in ecclesia, familiæ suæ magna cum devotione referret, id dæmon non ferens filium illius in ignem injecit; qui licet capite et toto pectore in illo aliquamdiu volutatus, extractus tamen illæsus prorsus remansit. Illud quoque non prætereundum, quod cum sub Thoma Episcopo Vicus Trojanus incendio vastaretur, ut primum eo liber S. Marcellini memoratus delatus est, statim cessavit incendium, quod nulla vi humana potuerat extingui. Hæc Ferrarius, qui annotat tempus, quo S. Marcellinus vixit, sciri haud posse. S. Cyriacus, in cujus æde sepultus, jussu Juliani apostatæ Hierosolymis occisus est: cujus corpus postea Anconam translatum fuit opera Gallæ Placidie Augustæ, de eo agemus IV Maii.

Puer ab igne non læditur.

Ejus liber incendium sedat.

DE S. WANINGO CONFESSORE, FISCANI IN GALLIA.

CIRCITER AN. CH. DCLXXXIII. IX JANUARI. S. Waningi natalis.

Nomen S. Waningi sacris Fastis adscriptum habet Molanus v Id. Januarii: In Nortmannia, inquit, depositio B. Waningi Confessoris. Hic nobile monasterium Fiscanense fundavit, et Leodegarium exulem fovit. Est Fiscanum, seu Fiscampnum, vulgo Fescam, oppidum

cum monasterio, situm in prospectu maris inter Diepam et Portum Gratia, quadraginta fere milliariibus a Rotomagensi urbe, ut scribit Glaber lib. 4 historia c. 4 cujus verba dedimus I Janu. ad vitam S. Guillelmi Abbatis Divionensis, qui alter hujus monasterii circa an. Chr. millesimum, rogatu Richardi II, Ducis Normannorum,